

bestemme Varepriserne, Verdensmarkedsprisen, Fragten og Tolden, er Tolden det konstante Element, som kun forandrer sig, naar selve Toldloven bliver forandret, medens derimod Verdensmarkedsprisen og Fragten ere i høj Grad variable Elementer, som kunne skifte Størrelse fra Aar til Aar, ja fra Dag til Dag. Og nu vide vi alle — vi vide det desværre alt for godt —, at Verdensmarkedspriserne for de allerfleste Varers Vedkommende have været i stærk Opgang, en Opgang, som er adskillig mere brat end de Nedgangstendenser, Toldloven af 1908 førte med sig, en Opgang, som blandt andet skriver sig fra Forholdene paa Guldmarkedet. At der saa ikke er fulgt nogen absolut Prisnedgang herhjemme paa Varerne, det er jo desværre utvivlsomt. Men for mig staaar det som lige saa utvivlsomt, at hvis der ikke den Gang var indført Toldnedsættelser, saa beskedne de end kunne være, vilde Prisforøgelsen have været højere herhjemme og Dyrtiden endnu mere følelig.

Den højtærede Finansminister talte videre om den fuldstændige Ligeegyldighed, hvormed man i sin Tid fra vor Side havde mødt Forslaget om at beholde den sidste Trediedel af Kultolden, og harcellerede saa over den Modstand, der nu rejses mod at bevare denne elendige Smule Kultold. Jeg tror, at den højtærede Finansministers Hukommelse der har svigtet ham. Hvis den højtærede Finansminister vil genkalde i sin Erindring de Forhandlinger, der bleve førte netop om dette Punkt, vil han se, at der netop fra Socialdemokratiets Side blev nedlagt en meget alvorlig Indsigelse mod Kultoldens Bibeholdelse af den daværende Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som meget stærkt betonede, hvor højt uheldig en saadan Bibeholdelse var. Det synes i det hele — jeg fik da Indtrykket deraf under den højtærede Finansministers Tale forleden Dag —, at hans Hukommelse ikke er særlig stærk. Det kan maaske opfattes som noget af en Himlens Naadegave for en Mand med en saa broget politisk Fortid, at et Glemselens Slør sænker sig over og udvisker fordums Tider, de Tanker, man har næret, og de Anskuelser, man før har haft.

Den højtærede Finansminister lagde ogsaa en for ham selv personlig særdeles lykkelig Egenskab for Dagen i sin Tale forleden. Det var den lyse Optimisme, det var det utroligt lette Sind, hvormed han kom udenom eller ovenover alle de

Realiteter, som tale imod, at de foreslaaede Skattelove ville indfri de Løfter, de give. Jeg misunder ham i Sandhed det frejdige Humør, som ikke lader sig anfægte af selv de alvorligste Kendsgerninger. Jeg havde fremdraget en Række Forhold, som tydelig vise, at hele det nye Kompleks af Skattelove meget let kan blive en stor finansiel Skuffelse, at det meget let kan vise sig, at de indbringe langt mindre i Statskassen end beregnet, og at Resultatet let kan blive, at vi om kort Tid ville staa overfor et nyt Deficit og maa skride til nye Skatters Udskrivning. Det gælder Øl- og Brændevinsskatten og Cigarettskatten i Aar ligesom Forlystelseskatten og Takstforhøjelserne fra i Fjor. Den højtærede Finansminister har ladet alt dette uberørt; han forsikrer os om, at han haaber det bedste; men han glemmer at tilføje, at vi maa være belavede paa det værste. Jeg indrømmer, at det er en saare nem Maade at komme uden om Vanskelighederne paa; men at det just skulde styrke Tilliden til de Veksler, som de nye Skattelove udstede paa Fremtiden, tror jeg ikke, man kan mene. Vi have jo set tilstrækkelig mange advarende Eksempler paa, hvor ubarmhertigt Kendsgerningerne tidligere have spottet den højtærede Finansministers Beregninger.

Der var et ganske enkelt Punkt, som den højtærede Finansminister rørte ved, men hvor det ikke forekommer mig, at han var rigtig heldig. Han har ved Forelægelsen af Finansloven og Skattelovene udtalt, at Ølforbruget — og i denne Sammenhæng kan der jo kun forstaaes Forbruget af skattepligtigt Øl — voksede nogenlunde i samme Forhold som Folkemængden, saaledes at man altsaa kun kunde vente en nogenlunde moderat Nedgang i Forbruget, naar nu Skatten kom til at forhøje Prisen. Det har han sagt den Gang. Jeg gjorde opmærksom paa, at det maatte være en Fortalelse, da Forholdet jo tværtimod var det ganske modsatte, idet man kan konstatere en utvetydig Nedgang i Forbruget af det skattepligtige Øl. I sin Replik forleden gav den højtærede Finansminister sig til at tale om Forbruget af skattefrit Øl — det staaar i hvert Fald i Fortrykket, jeg har ikke haft Lejlighed til at se Rentrykket. Men det er selvfølgelig en ny Fortalelse, da det selvfølgelig er om det skattepligtige Øl, der tales, hvad ogsaa tydeligt fremgaar af de Tal, den højtærede Minister straks efter fremførte. Han opstillede til Støtte for sin Paastand Forbrugstallene fra to enkelte Aar, nemlig Forbrugstallet fra